

Publicerad 2008-04-17 19:47 av Blåklinten

ibland finns det faktiskt ingenting att tro på,

när andetagen rosslar längs en hopplös tågräls, (kanske är vi ändå inte på väg någon särskild stans)
älskling,

för allt som är vårt,

sluta inte tro

att varje rosslande andetag faktiskt väger upp alla törntrådar runt ditt synfält

dina ögon har alltid varit så vackra, blåa, så låt dem inte sluta lysa nu

jag (FÖRLÅT FÖR ATT JAG INTE KAN GÖRA NÅGOT ETT JÄVLA DUGG BÄTTRE; FÖR ATT JAG INTE KAN LYSA UPP EN HIMMEL SOM KÄNNES SVART OCH HOPPLÖS; MEN JAG LOVAR; JAG SKA SKRIVA EN LÅT TILL DIG SOM SKA HANDLA OM HUR DET KÄNNES NÄR DET GÖR ONT OCH HELA KROPPEN SKÄLVER AV NÅGOT MAN FÖRSÖKT FÖRTRÄNGA; TRO MIG; JAG VET LITE OM SÅNT I ALLA FALL, JAG SKA SKRIVA OM EN HIMMEL SOM FÖLL NER OCH DÖDADE LITE/MYCKET AV HOPPET UNDER; MEN SOM ALDRIG NÅGONSIN KAN DÖDA VÄNSKAPEN ELLER KÄRLEKEN ELLER DET SOM DE MÄNNISKOR SÅ GÄRNA VILL TRO PÅ; MEN JAG VET INTE VAD DET KALLAS; MEN DET SKA BLI LÅTTITELN; NÄR JAG VÄL KOMMER PÅ DET)

du

jag

vill se något framsteg, jag vill tro på höjdhopp,

jag vill tro att allt blir bättre

om du dör

tar hela jävla mänskligheten

hela jävla tideräkningen

tillbaka till något

som kallas noll,

så

sluta

inte

räkna

ljuspunkterna

i

ditt

helvete

lådan

till

sorgen

öppnas

till
slut

så
att
annat
också
kan
komma
in

jag vågar hoppas åt dig,

om du gått sönder alldeles
för mycket

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Blåklinten med Poeter.se id #14407 innehar upphovsrätten